

İç Muhasebe

– GürhanGürses · 13 Aralık 2015

Bu bir iç muhasebedir. Aşka dair müdafaanamedir.

Sana zaafım var, sen bir ders olsan ben hep zayıf alırdım senden. Seni sevmekten başka bir şey bilmem çünkü. Bir şarkı olsan mesela sesim güzel değil ama 24 saat dilimde olurdun. Bir resim olsan ya da, sana bakmaktan gözlerim kör olurdu. Neticede insan çıplak gözle bakamaz güneşe.

Şimdi çıkıp da kime ne anlatayım, herkes kapasitesi kadar anlayacak. Ben seni sınır ötesi sevmişim. Sınırı olan ne anlar beni? Haddimi aşarak sevmişim, haddini bilen ne bilir beni?

O kadar anlattım ki ona aşkı, kelime kalmadı daha. İnsanın kelime dağarcığı bile yetmiyorsa yüreğindeki, var düşün aşkının büyüklüğünü. Dağ kadar büyük sözlüğün olsa ne yazar, aşk dağının karşısında cüce değil midir bu sözlük? Düşünsene damla kalkmış okyanusu anlatıyor, komik değil mi? Taş da kalkmış dağı resmediyor, resmen delilik! Ben sana hep eksikim zaten; hem kişi eksikliğini bildiği kadar olgun ve güzeldir. Olur olmaz seni yazıyorum ya herkesin aklında bir soru işareti var? Bazıları da akıllarındaki ampulü patlatıp 'Buldum' diyor! Arşimet bile sizin gibi değil. Bir insan ancak bu kadar anlatılır ve yaşanılırdı. Ve ancak bu kadar sevebilirdi. Bir tek siz anlayamadınız bunu, yazık.

Bir gün, onunla dolu olan söz heybemde böylesine ezik, yenik ve de suskun kalacağımı bilsem cümlelerimle birlikte intihar ederdim. Ve derlerdi o vakit, sarı bir kağıt parçasında görünce yazılarımı: " Namı Kaptan'dı." diye. Öyle de fırtınalarda karaya toslamak da var kayalıklara çarpıp okyanusun dibini boylamak da! Bölük pörçük kelimelerle başladım, sözlük sözlük ona yazdım sonra. Ona bakıp baharı resmettim. Ona bakıp şiirlerimi yırtıp attım. Onu dinleyip hülyalara daldım.

- Sen onu çok sevdin değil mi? diye bir dış ses geldi kulağıma. Sağa sola baktım kimse yoktu olsun. Hem bu dünyada tek değiliz şeklen, ruhen de çok değiliz hani.

- Sevmeden yazılmaz, önce seveceksin yani kurşunu süreceksin namluya ve sonra basacaksın tetiğe. Direkt kalbe isabet edecek yazdıkların, yoksa tutukluk yapar ve güdük kalır. dedim gözlerimi yere dikerek.

- Yazılarını okuyup ağlayanlar var, ben olsam ancak bu kadar beni anlatabilirdim diyenler var.

- Bilmiyorum tek istikametin O, okumuşlar okumamışlar, beğenmişler beğenmemişler bir anlam teşkil etmiyor bende. Tek O bilsin yüreğimi, okusun yazdığımı, sevsin beni. Ben tek ona dikkat kesilir ve mahcup olurum. Ben tek onda memnun olurum.

- Kalp adamısın Kaptan!

- Kalbe değıyorsa yazdıklarım işte o zaman güzeldir derim. Bir çiçek kokmadı mı ve rengini göstermedi mi kaç kişi tarafından koklanır yahut alıp sevdiğine verilir? Yazdıklarım bir çiçeğe benzemeli ve bu çiçek de papatya olmalı mutlaka ve diğer yazılar içinde muhatabım hemen ona yazdığımı görüp anlamalı...Bak burada dahi ondan bahsettim. Bana başka mevzu yok işte. Kalem çekiyor beni ona. Onu anlatırken yapacak sanat kalmadı. Başkasına uçacak kanat da, yazacak kağıt da!

Beni bana bırak lütfen, beni bana bırak ki ona gideyim, kendimi onda azade kılayım.

Sana kitaplar yazdım ey yâr! Sayfalar yetmedi, kalemler.... Sana şiirler yazdım. Saçına dizeler

taktım söz çerçevesinden, içinde papatyalar... Yanağına gülücükler çizdim. Dudağının yanına bir 'ben' koydum pek şık durdu. Sende eksik olan ben'miş meğer!

Bir gün her şeyi göze alıp da gelsem sana ve desem ki; sen benim diğer yarısın, tamım olur musun? diye. Bilmem bana inanır mısın inanmaz mısın? Bir elmayı bölsem ikiye ve onun üzerinden anlatsam... Bir daire çizsem ve ikiye bölsem... Bir bulutu işaret etsem ve 'bak' desem 'bir tarafı sen bir tarafı ben' diye. Bir papatyayı alsam elime ve yapraklarını saysam tam ortasından ikiye ayırsam 'Gel seninle papatya olalım' desem... Bir gökkuşağının yarısı sen yarısı ben desem... Bir romanın... Bir şiirin...

- Sen yaşıyor musun böyle, sanmam! Varsa yoksa O... Kalbin de sende değil aklın da!

- Hey gafil sorgucu! Ben bile beni bende bilmiyorum ki! Sen nereden bileceksin ki benim bende olduğumu?